

Står den västerländska kulturen inför ett paradigmskifte?

Vi är på väg mot en samhällsförändring av stora mått. Den västerländska kulturen, som är uppbyggd på kristen grund, håller på att erodera, inte bara i det svenska samhället utan i stora delar av Europa. Starka ateistiska krafter har som mål att sparka undan den kristna tron från det offentliga rummet. Man kan möjligen tolerera att människor har sin tro som en privat angelägenhet. Något radikalt måste hända i de kristna församlingarna ifall kristendomen fortsatt ska ha inflytande på våra samhällen, vilket är en tydlig biblisk uppmaning.

Historien visar att minst tjugo civilisationer har uppstått och sedan fallit och fallet har skett på grund av liknande orsaker. Man övergav sina religiösa övertygelser och förkastade grundläggande moraliska värderingar. Man accepterade perverterad sexualitet (homosexualitet, incest och polygami). Man såg inte var mans arbete som en nödvändig dygd. Man tillät en avtagande respekt för lagen och ett gradvis accepterande av våld som lösning på konflikter.

Mot denna bakgrund kan vi konstatera att det västerländska samhället, såsom det nu utvecklas, är på väg åt samma håll som tidigare civilisationer som har gått under. Ser vi ”skriften på väggen” idag, som en varning från Gud, att vi är på väg mot en katastrof? (Dan. 5:17-22).

Vad händer med EU?

Jag har tidigare skrivit om flyktingströmmen och hur den påverkat länder i Europa. Fler bedömare ser den som något orsakat av stormakter för att bryta ned det västerländska samhällets grundvalar. Denna flyktingström, som nu pågått i fyra år, har framför allt sin förklaring i inbördeskriget i Syrien som är inne på sitt sjunde år. Kriget är i sig en gåta med flera bottnar. Det har eskalerat till ett inbördeskrig med sex stormakter inblandade, var och en med sitt politiska intresse. Alla försök till medling mellan parterna har misslyckats och det är svårt att se flyktingvågen som en ”normal” händelse orsakat av ett ”normalt” krig.

I mars förra året kom en uppseendeväckande varning från generalen som leder försvarsalliansen Natos trupper i Europa, Philip Breedlove. I en utfrågning i den amerikanska senaten i Washington hävdade han att migrationsströmmen till Europa är politiskt styrd och har ett syfte. – *Ryssland och Assads regim i Syrien försöker bryta ned Europas beslutsamhet och politiska strukturer, och använder migrationen som vapen*, hävdade Breedlove.

Vid samma tid skrev den norska tidningen VG, Verdens gang, hur norska UD beskriver flera dystra framtidsscenarier för Europa där migrationen leder till politisk polarisering, framgångar för extrema och nationalistiska partier och allvarlig splittring mellan öst och väst i Europa. Riktigt så drastiskt uttrycker sig inte EU:s ledare, men alla verkar samtidigt vara överens om att flyktingkrisen handlar om EU:s framtid. När statsminister Stefan Löfven i fredags hade samråd inför toppmötet med riksdagens EU-nämnd, hävdade han att hela Europa-samarbetet kan hotas om inte unionen lyckas hantera flyktingkrisen. (Annika Ström Melin, DN 16-03-07).

Inom EU har man planer (ännu så länge hemliga) på att forma en gemensam armé. I detta gemensamma projekt (EU), som kom till för att kunna uppehålla freden efter Andra Världskriget, kan man nu tänka sig att bilda en gemensam militär styrka. I mars i år har man, för första gången i EU:s historia, upprättat en gemensam militär kommandocentral som ska tjäna som en modell för framtida större kommandocentraler kapabla att samordna storskaliga militära kampanjer. Europakommissionens president, Jean-Claude Juncker, har sagt till German news site Salzburg.com, att ”*En Europeisk armé är inte ett projekt som är nära förestående. Men det är ett projekt som kommer att ge stor tyngd åt den Europeiska utrikes- och säkerhetspolitiken. Även om vägen dit fortfarande är lång, kan vi redan nu fokusera vår styrka bättre.*”

I detta ligger ett rationellt tänkande då man menar att det är ekonomiskt slöseri och ineffektivt att varje medlemsland ska ha sina egna modeller av tanks och flygplan etc. Ett sådant argument kan väl ingen säga emot!

Ser vi ett kulturellt paradigmskifte?

På Expressens kultursida skriver författaren Per Wirtén om den ”Stygga staten” (17-07-02).

*”I vintras kom den oroande Amnestyrapporten ‘Dangerously Disproportionate’ om hur säkerhetspolitiken och jakten på möjliga terrorister grundligt förändrar Europas statsmakter. Amnesty beskrev det som ett **paradigmskifte**. Sedan 1945 har staten garanterat säkerheten så att människor kan åtnjuta sina rättigheter. Nu anser den i stället att människors rättigheter behöver begränsas för att säkerheten ska garanteras. Mest oroande är det franska undantagstillståndet, om satt rättsprinciperna ur spel sedan attacken mot Charlie Hebdo i november 2015. Polisen har gjort tusentals och ofta brutala husrannsakingar, hundratal fransmän har satts i husarrester – allt utan rättslig och demokratisk kontroll. England har valt en annan väg och i stället stiftat nya lagar för omfattande övervakning och inlåsnig. I flera länder definieras terrorism nu så oklart att även systemkritiska radikaler av annat slag kan svepas med när staten slår till. Det exceptionella har börjat övergå till det nya normala, varnade Amnesty. I Sverige väckte deras rapport nästan ingen uppmärksamhet. Det borde den ha gjort. ... Det är inte svårt att även i Sverige börja ana det **paradigmskifte** Amnesty identifierade.*

Det paradigmskifte Amnesty beskriver botten i hur vi (läs politiker och kultureliten) förhåller oss till möjligheten att tillåta religiös tro i det offentliga samhället.

Även politiker som har en personlig religiös tro, och som vill stå för den offentligt, får känna av den kalla vind som blåser allt snålare i massmedia och sociala media. Ett färskt exempel är partiledaren för de engelska Liberaldemokraterna, Tim Farron, som valde att avgå efter bara två år som partiledare. Detta på grund av att han inte klarar att kombinera partiledarskapet med att leva fullt ut som kristen. Man anklagar honom för att dölja en konservativ hållning i livsstilsfrågor bakom en liberal täckmantel. I de västerländska demokratierna talar man gärna om betydelsen av att vara tolerant mot det som är avvikande men visar samtidigt en intolerans mot att bibliska normer och kristen tro exponeras i det offentliga rummet.

Vad händer med den svenska skolan?

Ett viktigt samhällsområde som ateister och humanister alltid angripit är skolan och undervisningen av den unga generationen. Om man kan få den att vara ”religiöst neutral” så kan man snart nå sitt mål, att få bort religiös/kristen tro från det offentliga rummet.

Humanisterna menar att ”sekularism” är något neutralt och representerar vetenskap och beprövad erfarenhet, medan andra livsåskådningar såsom kristendom är omodern, ovetenskaplig och baserad på subjektiva erfarenheter. I Sverige är det främst Socialdemokrater och Liberaler som vill göra skolan religiöst neutral. För socialdemokraterna har detta krav funnits sedan 1897.

I mitten på 1960-talet när sekulariseringen började märkas det svenska samhället tog staten över ansvaret för skolan, vilket man då tyckte verkade rimligt. Samtidigt gjorde man allt för att försvåra för kyrkorna att finnas kvar i skolarbetet och att driva fristående kristna skolor. Stellan Arvidsson, som då var den ledande skolpolitikern, drev en medvetet ateistisk linje i skolpolitiken. Den följdes senare upp av skolministern Olof Palme i slutet på 60-talet.

Justitieminister Morgan Johansson är uttalad ateist och går i Stellan Arvidssons forspår. När han välkomnades som medlem i Humanisternas förening för några år sedan var han tydlig med att han skulle kämpa för att utplåna kristendomen i Sverige. Hans partikollega, skolborgarrådet i Stockholm, Olle Burell, driver också samma linje. På sitt konvent i våras tog Socialdemokraterna det kontroversiella beslutet att förbjuda konfessionella skolor.

Även Liberalerna, särskilt kvinnoförbundet, går samma väg med en negativ inställning till att religionen ska få exponeras i det offentliga rummet. I deras landsmöte i våras beslutades att alla religiösa förskolor och friskolor i Sverige ska förbjudas, vilket är ett steg längre än moderpartiet som bara sagt nej till nyetableringar av sådana skolor. Till landsmötet i höst har liberala kvinnor lämnat in en motion med förslag om att all utbildning i skolan ska vara icke-konfessionell.

Håller ett pararellsamhälle på att växa fram?

Det verkar som ett pararellsamhälle håller på att etablera sig på allt fler platser i Sverige. För ett par veckor sedan kom en rapport från polismyndigheten som visar på en skrämmande utveckling. TT skrev den 21 juni, ”Den nya rapporten om utsatta områden presenteras vid en pressträff i Göteborg. Totalt klassar nu polisen 61 bostadsområden som utsatta. I de områdena verkar omkring 5 000 kriminella uppdelade på 200 kriminella nätverk, enligt polisen. Av de 61 områdena klassas 23 som ”särskilt utsatta”. Det innebär, enligt polisens definition, att de kriminella strukturerna är så påtagliga att det finns en utbredd obenägenhet att delta i rättsprocessen och svårigheter för polisen att fullgöra sitt uppdrag. Under ytan rör sig ett parallellsamhälle med alternativ rättsskipning och med svagt förtroende för samhällets grundläggande institutioner. De särskilt utsatta områdena finns framför allt i de tre storstäderna, men även i Uppsala, Örebro, Växjö, Borås, Linköping och Landskrona.

I polisens nya rapport om utsatta områden står bland annat att det förekommit att äldre kriminella använder barn i nioårsåldern för att transportera vapen och narkotika. Tonåringar har också både fallit offer för och utfört skjutningar i gängkonflikter. I rapporten nämns att äldre, tongivande brottslingar fungerar som ”en kriminell arbetsförmedling”, som sätter de unga i sysselsättning. Enligt polisen pågår en handel med hyreskontrakt som kan innebära att flera familjer bor i samma lägenhet. Effekten blir att ungdomar undviker att vara hemma.

Narkotikahandeln anses som mest problematisk och pekats ut som grundorsaken till våldsamma gängkonflikter. Tröskeln för att använda våld är lägre än tidigare. Områdena präglas av hög kriminalitet och social utsatthet. Andelen sysselsatta är strax under 50 procent och missnöjet med samhället stort.

I de 61 områden som polisen klassar som utsatta finns omkring 5 000 kriminella som är aktiva i runt 200 nätverk. Av de 61 områdena klassas 23 som särskilt utsatta. Det är åtta fler än i den förra rapporten från 2015. Ytterligare sex områden löper en överhängande risk att hamna bland de 23.

I särskilt utsatta områden har det, enligt polisens definition, byggts upp parallella samhällsstrukturer med alternativ rättsskipning. Genom hot, våld och skadegörelse pressas affärs- och butiksägare att köpa beskydd eller till att överlåta sina verksamheter till underpriser. De kriminella statuerar återkommande sin makt genom att öppna saker i affären eller äta gratis på lokala restauranger, enligt rapporten.

Förtroendet för rättsväsendet är lågt och få vågar tala med polisen. Ingripanden mot tongivande kriminella kan leda till upplöpp. Polisen konstaterar dessutom att bostadsområden, oftast miljonprogramområden, är geografiskt isolerade med få ”reträttvägar”. Gångbroar används frekvent idag av kriminella ungdomar för att kasta sten på förbipasserande bilar, står det i rapporten.

De särskilt utsatta områdena brottas även med extremism. ”Närvaron av återvändare, sympatisörer till terrorgrupper som Islamiska Staten, IS och al-Shabaab och representanter för salafistiskt inriktade moskéer bidrar till spänningar mellan dessa grupper och andra boende i utsatta områden”, står det i rapporten.

– Det här har inte skett över en natt, säger Linda Staaf vid polisens Nationella operativa enhet.

Behöver vi en ny reformation?

Nu behövs inget mindre än en förnyad reformation, likt den Martin Luther satte igång 1517, då han spikade upp 95 teser på Slottskyrkans port i Wittenberg som en protestaktion mot Katolska kyrkans obibliska läror. Händelsen aktualiseras på olika sätt under detta år i den protestantiska kyrkofamiljen. Luther såg att det fanns okunnighet om Bibelns läror och att kyrkans präster missbrukade Ordet genom att predika och praktisera icke bibliska ting. Då han läste Romarbrevet och upptäckte att evangeliet är ett villkorslöst, ett nådens erbjudande från Gud till människan, revolutionerade det hans liv och gärning. ”Den som har gärningar att peka på får sin lön, inte av nåd utan som något han har förtjänat. Men den som utan att bygga på gärningar tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet.” (Rom. 4:4,5). Luthers undervisning var grundad på fem ståndpunkter som han menade var nödvändiga för ett sant

och sunt kristet liv. Den heliga Skrift allena (2 Tim. 3:16,17); Guds ovillkorliga nåd allena (Ef. 2:8,9); Trons gåva allena (Rom. 1:16,17); Den enastående Kristus allena (Kol. 1:17,18); Guds ära allena (1 Kor. 10:31,32). Luther blev för den skull ingen felfri människa, men hans bibelundervisning kom att vända mycket rätt i kyrkan, som Guds folk idag behöver ta till sig. Ty även idag finns sådant i förkunnelsen och församlingslivet som skymmer nådens evangelium. Och det är ett nådens evangelium, rätt förkunnat, som den sekulariserade människan behöver få höra och ta till sig i vår tid.

Visst har vi anledning att glädjas åt att det döps fler människor än på mycket länge i frikyrkorna, även om orsaken till tillväxten, till stor del, är de nyanlända flyktingarna och invandrarna. Över 3000 personer döptes förra året. Vi kan också glädjas över att stora ungdomsskaror samlas till egna möten på olika samfundskonferenser och blir tända för Gud. Men ska det bli en folkväckelse i Sverige så behöver Guds folk först bejaka en förnyad reformation av den kristna tron och det kristna livet. Vi behöver återupptäcka det befriande och villkorlösa evangeliet!

Claes-Göran Bergstrand. 17-07-04.